

[Korsgaard.]

gen som helst Indtægt af det, han producerer, og saa kan Taabeligheden erhvervsmæssigt set dog vel ikke komme synderlig længere.

Kornprisen, siger jeg, det er altsaa i Virkeligheden den, der er Begyndelsen til Krisen. Men her staar jo til en vis Grad Mening mod Mening med Hensyn til, hvad en lav Kornpris betyder, og det er naturligvis klart, at jo mere man importerer af Korn sammenlignet med det, man avler paa sin egen Jord, jo mindre betyder det. Rent teoretisk set kunde man saare vel tænke sig, at de dyrkede Kornet i Amerika, og vi fedede Svinene i Danmark, og vi i det hele taget holdt op med at have Jordbrug. Men hvad vil det betyde? Ja, det vil betyde, at den danske Jord ingenting bliver værd; og selv om mangan en kan sige, at disse Bønder, om hvem man fra visse Sider ikke har ondt nok at sige, har saamænd godt af det, hvis de nu bagefter kan blive klædt af for alt, hvad de ejer og har, gad jeg dog vidst, om man ret længe vil opretholde et saadant Syn paa Sagen.

Det er atter et af disse Momenter, der, ligesom det sker paa Teknikkens Omraade, giver en Antydning af, at det er Fordelingen, der ogsaa her er helt af Lave. Hvis den danske Jord skal dyrkes i Øjeblikket og Kornprisen ikke blive højere, vil det betyde, at en Mand praktisk talt ingenting tjener ved at dyrke Jorden, selv om han gør det med sine egne Hænder, og det vil vistnok i Almindelighed betyde, at den Mand, der skal leje Arbejdskraft, aldeles bortset fra Forrentningsudgiften vil faa en faktisk Udgift pr. Td. Land.

Det er disse Forhold for Landbrugets Vedkommende, der efter min Mening er saa overmaade skæbnesvangre og i Særdeleshed kan blive det, hvis Forholdene holder sig. Og samtidig er der indenfor Industrierne i mange Tilfælde Overflod af Varer.

Altsaa, vi staar overfor Fordelings-spørgsmaalet. Hvorledes løses dette? Der synes jeg jo nok, man kunde tænke sig, at Regering og Rigsdag maatte kunne have nogen Indflydelse. Men lad os nu se lidt paa, hvorledes de to største Partier overhovedet stiller sig til Erhvervskrisen og stiller sig ogsaa i mange Henseender storpolitisk, ved at betragte de to Partiers store Mænd.

Vi ved jo, at den ene store Mand er det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal. Man sagde om ham som Statsminister, at han holdt kun en Tale. Det er muligt; men han holdt bare ikke det, han sagde i sin Tale, og han førte bare ikke den Politik, som han gav

Udtryk for i sin Tale, og som jo i saa høj Grad var tiltalende for saa mange forholdsvis konservativt anlagte Mennesker.

Naar jeg siger, at han ikke holdt det, behøver jeg blot at pege paa den Jordlovgivning, som Partiet Venstre er gaaet ind for, og som ganske afgjort ikke kan bringes i Samstemning med de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal fremsatte ved Sagens første Behandling her. Og tager vi hans Forhold til hele Militærvæsenet, eller rettere sagt visse Dele af Venstres Forhold til Militærvæsenet, saaledes som det er kommet frem gennem Skriverier, hvor den ene store Mand indenfor Venstre skrev mod den anden, kan der ikke være Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal heller ikke paa dette Omraade har givet Udtryk for det, der var Partiets Mening.

Og tager vi saa endelig den Teori, som vel erhvervsmæssigt set ligger bagved det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Opfattelse af Samfundet og ikke mindst af den landbrugsmæssige Del, saa er det jo Teorien: Producer væk. Mon virkelig Landboerne over en Bank er saa taabelige, at de sværger til denne Lære? Hvis de er det, saa er de ikke nær saa kloge, som jeg havde haabet de var. Det turde dog vist være hævet over enhver Tvivl, at vi i Retning af Produktion af en af Hovedartiklerne i Virkeligheden er over, hvad der betaler sig.

Og ser vi saa paa den anden Hovedfigur, om man saa maa kalde det, den højtærede Statsminister, saa vil ingen med Rette kunne sige om ham, at han kun holder en Tale. Jeg tror tværtimod, man kunde have Lov til at sige, at han holder lige saa mange forskelligartede Taler, som der er Forsamlinger, hvori han optræder, og man maa jo antage, at det ikke er saa helt faa.

Thi naar man læser konservative Blade, kan man ikke være i Tvivl om, at den højtærede Statsminister af og til optræder i forskellige Forsamlinger, idet man ofte har den Glæde at se den højtærede Statsministers udmærkede Kontrafej afbildet i disse Blade. Jeg maa formode, at det er, fordi de konservative Blade anser dette for den Maade, hvorpaa de bedst kan gøre Indtryk paa deres Læsere — altsaa at afbilde den højtærede Statsminister saa meget som muligt. Naa, det maa de nu om, hver sin Fornøjelse.

Givet er det i hvert Fald, at ofte optræder den højtærede Statsminister, ofte taler han. Han kom f. Eks. fra glade Fester i Odense, hvor det var Borgerskabet, der førte an, ud til en næsten kommunistisk Forsamling i Søndermarken, eller hvor det nu var, de optraadte — begge